

get der yderligere er ydet i Henhold til § 3, første Stykke, i dette Lovforslag, endskønt der af alt, naar det bliver talt sammen, skal refunderes Halvdelen af Statskassen. Da nu tilmed disse Love løber ud til forskellig Tid, kunde vi gøre Kommunerne og Hjelpekasserne den Tjeneste at slaa det hele, alt det, der skal refunderes med Halvdelen af Statskassen, sammen og fri dem for en Mængde Beregninger, som synes fuldstændig overflødige. Der ligger i Virkeligheden ikke nogen Interesse i, om Hjælpen er ydet som Følge af Arbejdsløshed, som Følge af Dyrtid, ja, jeg kunde fristes til at sige, heller ikke, om den er ydet til Enker, der faar Understøttelse i Henhold til Enkeloven, thi naar man i al Almindelighed har givet Hjelpekasserne Lov til at yde Understøttelse, hvor det tiltrænges, hvad enten det er til Enker med Børn eller til arbejdsløse eller til Folk, hvis Indtægter er saa smaa, at de ikke kan klare sig under Dyrtiden, og der med Hensyn til det altsammen ydes Refusion af Statskassen med Halvdelen, saa kan vi godt lade dem have det hele som eet Regnskab, een Afdeling, i Stedet for at skulle dele det i saa mange Underafdelinger. Det er det, jeg har sigtet til, og jeg kan ikke rigtig tro, at den højtærede Minister kan være uenig med mig deri. Det kan netop bidrage til, at vi kan faa Orden i det, saa at Hjelpekasserne og Kommunalbestyrelserne ikke, hver Gang, der skal ydes Hjælp, skal skønne over, om det er en Følge af Arbejdsløshed eller Dyrtid. Der vil være mange Tilfælde, hvor begge Dele er medvirkende, og hvor man vil være nødt til at opføre det i den Rubrik, som man nu har fundet, det nærmest hørte hen under.

Siden jeg havde Ordet, har der været en ret indgaaende Diskussion om Børnebespisning. Jeg synes, at Ministeren stærkere end nødvendigt slog fast, at vi, der havde udtalt Betænkelighed ved § 2, syntes at ville grave os ned i den Forestilling, at det var Skolebespisning, der var Tale om her. Jeg har for mit eget Vedkommende ikke været i Tvivl om, og der er vist heller ikke i det, jeg har sagt, noget, der kunde tyde paa, at jeg har været i Tvivl derom, at der her ikke er Tale om Skolebespisning, men om Børnebespisning i Almindelighed. Det er en stor Misforstaaelse, hvis Ministeren og det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad), som ogsaa talte ret indgaaende om dette Spørgsmaal, har den Opfattelse, at der fra vor Side og — da enhver skal feje for sin egen Dør, kan jeg

vel sige — fra min Side skulde være nogen som helst Modvillie imod, at der af Kommunalbestyrelserne bliver foretaget, hvad der kan og bør foretages, for at Børn, der ellers vilde komme til at lide Mangel, kan faa al den Næring i sund og varm Mad, som der i det hele kan være Tale om at give dem. Paa ingen Maade! Jeg kunde endog stille det paa Spidsen og sige, at jeg har en vis Ængstelse for, at netop Bestemmelsen i § 2 i mange Tilfælde kan føre til det modsatte af det, man har tilsigtet, og som ogsaa jeg gerne vil være med til: at bringe Hjælp. Jeg tillod mig at henvise til, at Forholdene var saa forskellige, at det, der passede udmærket i Købstæderne, Stationsbyerne o. s. v., paa ingen Maade kunde siges at passe paa Landet, tværtimod.

Man maa efter hele Lovforslaget og navnlig efter den paagældende Paragrafs Affattelse gaa ud fra, at det er Meningen, at Kommunalbestyrelsen paa Forhaand skal bestemme, hvordan den blandt andet vil imødekomme det i § 2 opstillede Krav. Den højtærede Minister vil med Rette kunne forlange — ellers kan han ikke gribe ind —, at det, saa snart Loven er udstedt, bliver forelagt for Ministeriet, paa hvilken Maade man i hver Kommune har tænkt sig at opfylde det i § 2 givne Paabud. Men hvad vil det sige? Det vil sige, at f. Eks. Kommunalbestyrelsen i en af de udstrakte Kommuner maa gaa ud fra, at den kan træffe Aftale med et Afholdshjem, der maaske ligger centralt i Kommunen, om, at det skal levere Mad til Børnene for en bestemt Pris for hver Portion Mad, og det meddeler den saa i den Redegørelse, som den selvfølgelig maa sende Ministeriet, saavel over denne som over de andre Foranstaltninger, den agter at træffe, og Ministeren skal saa se paa denne Redegørelse og for Børnebespisningens Vedkommende eventuelt gøre Indsigelse og kræve Bispisningen ordnet paa anden Maade. Men hvad vil Ministeren eller rettere Ministeriets Embedsmænd — thi Ministeren selv kan jo ikke gennemgaa de 1,200 Meddelelser, han faar — være nødt til at se paa? Ja, de maa først og fremmest se paa, om der er truffet en Ordning, der opfylder Bestemmelserne i § 2, og i det Øjeblik, der foreligger Meddelelse om, at en Kommunalbestyrelse har truffet en saadan Aftale med en Afholdsværet om Bispisning af Børnene, vil Ministeriet ikke, saa vidt jeg kan se, med nogen som helst Ret kunne gøre Indvending derimod, skønt Forældrene, hvis Børnene virkelig skulde have godt af den